

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Danka Ügyvédi Iroda (4400 Nyíregyháza, Kossuth tér 7. II/2.; ügyintéző: Dr. Danka János ügyvéd) és a Dr. Forgács Ügyvédi Iroda (4400 Nyíregyháza, Kossuth tér 7. II/2.; ügyintéző: Dr. Forgács József Tamás ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) - felperesnek, a R.T. vezető tisztségviselő által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe) I.r. és a Dr. Imre György ügyvéd (4400 Nyíregyháza, Széchenyi u. 2.) által képviselt II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperesek ellen, 6 117 374 Ft hibás teljesítéssel okozott kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság által 2009. december 3. napján meghozott 8.G.15-08-040104/32. számú ítéletével szemben, a II.r. alperes által 33. sorszámon benyújtott fellebbezés és a felperes által a másodfokú eljárásban 5. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán, a 2010. szeptember 1. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

Kötelezi a II.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25 000 (Huszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlaszámra 18 000 (Tizennyolcezer) Ft feljegyzett csatlakozó fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 32. sorszámon meghozott ítéletében az I.r. alperest 4 661 817 Ft tőkének, a II.r. alperest pedig 1 436 811 Ft tőkének és azok 2007. december 21. napjától járó kamatai, valamint a marasztalásuk arányának megfelelő részperköltségek megfizetésére kötelezte a felperes javára.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - és a fellebbezési eljárásban irányadó - tényállás szerint a felperes a 2006. augusztus 8-án kötött vállalkozási szerződéssel megrendelte az I.r. alperestől a tulajdonát képező,szám alatti ingatlanon létesítendő virágüzlet- és nagykereskedés kőműves, építőipari munkáinak teljes körű elvégzését, a szerződéskötéskor átadott építési engedélyes terv és műszaki leírás szerint, 16 600 000 Ft + áfa vállalkozói díjért. Az I.r. alperesnek a területről történt levonulása után észlelte a felperes, hogy az épület „dufart” bejáratának magassága 21 cm-rel alacsonyabb a tervben

előírtaknál, mivel a megadott 0,00 szinttől mért 3 méter 81 cm helyett csak 3 méter 60 cm magasságban épült meg. Ezt követően a felperes - miután az I.r. alperest eredménytelenül hívta fel a hiba kijavítására -, a bejárat padlószintjét 41 cm-es, illetőleg a bejáró közepénél 48 cm-es mélységbe süllyesztette, amelynek a költsége a **K.F.** egyéni céggel kötött vállalkozási szerződés arányos részét figyelembe véve 800 000 Ft + áfa többletköltséget jelentett. A süllyesztés eredményeként a padlószint 18-20 cm-rel mélyebbre került az eredetileg tervezett szintnél, így a felperes által rendszeresen igénybe vett, virág szállítását végző teherautók nem tudtak az udvarra behajtani. Ezért a felperesnek az út szintjét is süllyesztenie kellett, amely munkát a szükséges tervek elkészítése és engedélyek beszerzése után a Ny. Kft. végezte el, 4 005 000 Ft + áfa vállalkozói díj ellenében. Az I.r. alperes kivitelezése során a szakszerűtlenül rögzített beton által szétvetett zsalu kiütötte a szomszéd épület tűzfalát, melynek a helyreállításával kapcsolatos költség nettó 166 140 Ft volt, illetve a tetőszerkezet bádogos munkáinak kialakításakor a tűzfal lemezelése nem megfelelően történt, amelynek a javítási költsége bruttó 152 000 Ft összeget tett ki.

A II. r. alperes volt a létesítmény generáltervezője, akinek a felperessel kötött megbízási szerződés alapján feladata volt annak ellenőrzése, hogy a kivitelezés a tervnek megfelelően történt-e.

A felperes a többször módosított keresetében hibás teljesítéssel okozott kártérítés jogcímén egyetemlegesen kérte marasztalni az alpereseket 6 098 628 Ft és annak - a keresetlevele benyújtásától számított - kamatai és a perköltsége megtérítésére. Hivatkozott arra, hogy az I.r. alperes az épületnél előírt magasságok meghatározásakor a kiviteli tervben meghatározott értékektől eltért, és annak következtében a kapubejáró „űrszelvénye” nem felelt meg a rendeltetésének valamint egyébként is hibásan teljesített. A II.r. alperessel szemben pedig a közöttük a kivitelezési munkálatok ellenőrzésére létrejött megbízási szerződés megsértése miatt érvényesítette az igényét. Az alperesek egyetemleges marasztalását a hibák kijavításával kapcsolatos költségei megtérítésére a felperes többek közös károkozásának szabályai szerint kérte.

Az I.r. alperes elismerte az újrabádogozás 152 000 Ft-os költségét, illetve a szomszéd tűzfalának javításával kapcsolatban okozott nettó 166 140 Ft-os kár összegét. Ezt meghaladóan - az épület „dufart” bejáratának hibájával összefüggésben - azonban a kereset elutasítását kérte, mert - állítása szerint - nem teljesített hibásan. A homlokzati tervekben láthatóan ugyanis a kiindulási szint a szomszédos épület járdaszintje volt és a kivitelezett épület ablakmagasságának is meg kellett egyeznie a szomszéd épület ablakmagasságával, amely előírásokat betartva járt el. Hivatkozott arra, hogy a kivitelezés a megkapott terveknek megfelelően történt, azokban pedig nem volt olyan kapubejáró kialakítva, amely kamionforgalom lebonyolítására volna képes.

A II.r. alperes is a kereset elutasítását kérte, a felelősségét nem ismerte el és vitatta a kár összegezését is. Állítása szerint csak tervezőként vett részt a kivitelezés ellenőrzésében. Hivatkozott arra, hogy a szomszédos épület járdaszintjének utólagos változása és a bejárat hőszigetelésének nem a tervek szerinti elkészítése miatt keletkezett a magassági eltérés.

Az elsőfokú bíróság a D.L. igazságügyi szakértő aggálytalannak minősített szakértői véleménye alapján megállapította, hogy az I.r. alperes a vállalkozási szerződésben foglalt kötelezettségeit hibásan teljesítette, mert a kapubejárat feletti áthidaló gerenda alsó szintje a terven szereplő 3,81 méter helyett csak 3,60 méter szinten készült el, így a kapubejáró nem felelt meg a rendeltetésének.

A II.r. alperest a kivitelezés felelős műszaki vezetőjének minősítve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a jogszabály által feladataként előírt kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget, elmulasztotta a felperes érdekeinek megfelelő képviseletét azzal, hogy nem ellenőrizte a hatósági engedélyeknek az I.r. alperes részéről történt betartását és elmulasztotta a kitűzések helyességének ellenőrzését. Az elsőfokú bíróság a kapubejáró hibájával összefüggésben felmerült kártérítés összegét 5 747 246 Ft-ban állapította meg, akként, hogy a felperes módosított 6 098 628 Ft összegű kereseti kérelméből az I.r. alperes által elismert 351 382 Ft-ot levonta és ez utóbbi kijavítási költség megtérítésére csak az I.r. alperest kötelezte. A kereseti kérelem ellenére az elsőfokú bíróság mellőzte az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását és a károkozókat a közrehatásuk arányában marasztalta: 75%-ban a kivitelező I. r. alperest, és 25%-ban a II.r. alperest, mint felelős műszaki vezetőt. Az alperesek közötti pervesztességi arálynak megfelelően határozott az elsőfokú bíróság a perköltségek és a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték megfizetéséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a II.r. alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a kereset vele szemben való elutasítását és a felperesnek a perköltségében történő marasztalását kérte. Az ítélet őt marasztaló rendelkezéseit megalapozatlannak és törvénysértőnek tartotta, mert a kivitelezés során betöltött pozícióját az elsőfokú bíróság - álláspontja szerint - tévesen értékelte. Állította, hogy nem felelős műszaki vezetője, hanem generáltervezője volt az építkezésnek. Emellett nem vitatta, hogy a felperessel szóban megállapodott abban, hogy a korábbi jó viszonyukra tekintettel szívességi alapon ellátja a tervezői-művezetői feladatokat. A felperes ugyan azt állította, hogy ő az építkezésnél műszaki ellenőri feladatokat látott el, azonban annak a valóságát az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hanem - álláspontja szerint megalapozatlanul - azt állapította meg, hogy ő a felelős műszaki vezetője volt a kivitelezésnek. A II.r. alperes állítása szerint az elsőfokú bíróság alapvető fogalmakat, így a műszaki ellenőri és a felelős műszaki vezetői feladatkörök tartalmát nem tisztázta, annak ellenére, hogy ezek a tevékenységek ugyan valóban az engedélyezett építési-szerelési munka megvalósításához kapcsolódnak, a jogállásukat tekintve azonban nem lehet a megbízottakat azonosnak tekinteni. A műszaki ellenőr ugyanis az építető megbízottja, akinek elsődleges feladata az építési-szerelési munka szakszerűségének ellenőrzése, az építető helyszíni képviseletének az ellátása, az építészeti tervek betartásának segítése. Ezzel szemben a felelős műszaki vezető jogállása alapvetően az építési munka kivitelezőjéhez kötődik, ő a kiviteli terveknek megfelelő kiviteli munkáért felel. Mindezekről teljesen eltérő és tipikusan tervezői tevékenység a tervezői művezetés, amelyre a perbeli esetben a II.r. alperes vállalkozott és amelynek eleget is tett. Hangsúlyozta, hogy felelős műszaki vezető azért sem lehetett, mert erre vonatkozóan az I.r. alperes kivitelezővel kellett volna megállapodnia, ilyenre azonban sem szóban, sem írásban nem került sor. Utalt arra is, hogy a hibás teljesítés tényét soha nem ismerte el, amellett, hogy a felperes követelését is túlzottnak tartotta, mert az - álláspontja szerint - indokolatlan tételeket is

tartalmazott. Továbbra is vitatta a bíróság által megállapított 21 cm magassági eltérést a kapubejáró esetében, amelynek megállapítására - álláspontja szerint - azért került sor, mert a kivitelezés közben megemelték a viszonyítási pontként megadott járda szintjét és a bejárat fölötti áthidalóra a tervtől eltérő módon hőszigetelő réteget raktak fel és ezek összhatása szűkítette a bejárat magasságát.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében a sérelmezett ítélet részben történő megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla az alpereseket az okozott kár egyetemleges megfizetésére kötelezze. Hivatkozott arra, hogy a felelős műszaki vezető felelőssége legalább olyan mértékű, mint magáé a kivitelezőé és amellett, hogy az alperesek közösen okozták a kárt, a magatartásuk felróhatóságának arányát sem lehet egyértelműen megállapítani. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság azért nem folytatott le bizonyítást annak megállapítása érdekében, a II.r. alperes milyen minőségben vett részt a perbeli építkezésben, mivel a II.r. alperes a műszaki vezetői mivoltát a per során soha nem tagadta. Ezt a tényt igazolja egyébként - állítása szerint - a közte és az I.r. alperes között létrejött vállalkozási szerződés tartalma, amelyben felelős műszaki vezetőként került feltüntetésre a II.r. alperes, illetve az, hogy maga a II.r. alperes is több beadványában és tárgyalási nyilatkozatában is utalt e körülményre. A felperes a csatlakozó fellebbezéséhez csatolta a ...város építési hatósága által kiadott „Használatba vételi engedély kérelem jóváhagyása” megnevezésű határozatot, amelyben ugyancsak azt tüntették fel, hogy a II.r. alperes a kivitelezés felelős műszaki vezetője volt.

Az ítélet tábla megállapítása szerint sem a II.r. alperes fellebbezése, sem a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

A felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének az I.r. alperest marasztaló része ellen. Ezért az ítéletnek ezek a rendelkezései a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek. Az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását elutasító rendelkezés elleni önálló felperesi fellebbezés hiányában pedig a felperes nem terjeszthetett elő csatlakozó fellebbezést, mint perorvoslatot a az I.r. alperessel szemben, mivel az ítélet (így annak a vele szemben előterjesztett keresetet részben elutasító rendelkezése is) az I.r. alperessel szemben jogerőre emelkedett. Csatlakozó fellebbezés benyújtására pedig a felperes kizárólag a fellebbező fél ellenfeleként volt a Pp. 244.§ (1) bekezdése szerint jogosult, az I.r. alperes pedig nem élt fellebbezéssel.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és a II.r. alperessel szemben előterjesztett csatlakozó fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta el, a Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a felperes keresetének elbírálásához szükséges jelentős tényeket illetően teljes körűen feltárta és azt helyesen állapította meg.

Helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során is, valamint az ítéletének tényállási részében is a II.r. alperes státuszát műszaki ellenőrnek minősítette. Tényként állapítható meg ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság a 20. sorszámú, szakértőt kirendelő végzésében (valamint a szakértő is a 21. sorszámú szakértői véleményében) a II.r. alperest műszaki ellenőrként jelölte meg, amelyek ellen a II.r.

alperes soha nem emelt kifogást, mindamellett, hogy a 15. sorszámú jegyzőkönyvben (a 3. oldal utolsó előtti bekezdésében) felelős műszaki vezetőnek mondta magát. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ezeket az eltéréseket nem észlelte és nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy a II.r. alperes pontos státuszát meghatározza. A II.r. alperes feladatkörének, státuszának meghatározásához szükséges adatokat azonban az elsőfokú bíróság feltárta és azok alapján a felperes és a II.r. alperes között e tárgyban kialakult jogvita elbíráható volt.

A rendelkezésre álló iratokból ugyanis kétségtelenül megállapítható, hogy a II.r. alperes a felperessel állapodott meg a kivitelezési munkálatok ellenőrzésére vonatkozóan, nem pedig a kivitelező I.r. alperessel. A II.r. alperes a fellebbezése előterjesztéséig a státuszát nem vitatta, miként azt sem, hogy őt a 15. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalának harmadik bekezdésében a felperes jogi képviselője mint felelős műszaki ellenőrt nevezte meg, és azt adta elő, hogy őt a felperes azzal bízta meg és azért fizette, hogy „a tervek szerinti kivitelező munkáját figyelje”. A II.r. alperes pedig erre a nyilatkozatra csak annyi észrevételt tett, hogy mivel ő is precíz embernek ismerte meg a kivitelezőt, ezért „nem méregetett utána mindent”.

Tény, hogy az elsőfokú eljárás során a II.r. alperes pozíciója többféle módon került megjelölésre (pl: A felperes és az I.r. alperes között létrejött vállalkozási szerződés szerint a megrendelő (a felperes) felelős műszaki vezetője volt, az Á. Kft. és II.r. alperes. A felperes ugyanakkor a beadványaiban műszaki ellenőrként jelölte meg a II.r. alperest. Ugyanezt a megjelölést tartalmazta a szakértőt kirendelő végzés, valamint a szakértői vélemény is. A csatolt generálkivitelezői építési napló I. kötetének 145651. oldalán a II.r. alperes „felelős kivitelezőként” jelölte magát, azonban ugyanezen az oldalon, mint műszaki ellenőr is tett bejegyzést.)

Abból a tényből azonban, hogy a generálkivitelezői építési naplóban a II.r. alperes azokat a bejegyzéseket, amelyeket tervezőként tett meg, mindig ezzel a megjelöléssel illette (pl.145652., 145653., 145654. oldalakon található bejegyzések), az ítéletábra arra a következtetésre jutott, hogy a II.r. alperes a perbeli kivitelezési munka során nemcsak tervezői munkát (ellenőrzést) végzett a felperes megbízásából, hanem egyéb tevékenységet is. A II.r. alperes az építkezés kezdetekor (a 145651. oldalon) a felperes megbízottjaként, saját kezűleg műszaki ellenőrként tett bejegyzést, majd a kivitelezés ellenőrzését utóbb is ebben a minőségében látta el. Az ebben a minőségében tett naplóbejegyzések esetében ugyanis a II.r. alperes nem használta a (tervezői feladatkörre utaló) megkülönböztető megjelölését (például a 145657. oldalon csak „A kivitelezést ellenőriztem” bejegyzés szerepel).

Nem találta tehát alaposnak az ítéletábra II.r. alperesnek azt a fellebbezési állítását, miszerint ő csak tervezői művezetést vállalt és annak ellátásával összefüggésben tette meg az építési napló-bejegyzéseit, illetve nyilatkozatait. Ennek oka pedig egyrészt az, hogy a tervező nem a II.r. alperes, hanem az Á. Kft. volt, amelynek a II.r. alperes csak az ügyvezetője és résztulajdonosa volt, ennek ellenére a II.r. alperes a per során soha nem tiltakozott az ellen, hogy a felperes őt, mint magánszemélyt és nem a tervező céget perelte. Másrészt az elsőfokú bíróság által is felhívott 51/2000. (VIII. 9.) FVM-GM-KöViM együttes rendelet 14.§ (3) bekezdése szerint az építési naplóba bejegyzést - ha az építtető külön szerződésben helyszíni tervezői művezetéssel bízta meg - a tervező tehet. Ezért a II.r. alperes különböztetett megjelöléssel történő bejegyzéseit a tervezői művezetői

szerződés önmagában nem indokolta volna, hiszen abban az esetben, ha a II.r. alperes valóban csak a tervező megbízottjaként járt volna el, felesleges lett volna a bejegyzések esetében a megkülönböztető megjelölés. (Túl azon, hogy az ilyen megbízást legalább állítani kellett volna. A jelen esetben azonban a tervező céggel kötött megbízási szerződést a felperes és a II.r. alperes nem is állította és nem is igazolta.) Az a tény pedig, hogy az építésügyi hatósághoz benyújtott okiratokon a II.r. alperes a kivitelezés felelős műszaki vezetőjeként szerepelt - a megfelelő érdekeltek között létrejött megállapodás hiányában - nem eredményezhette annak megállapítását, hogy a II.r. alperes ténylegesen ezt a pozíciót látta volna el a perbeli kivitelezési munka során.

Annyiban azonban alapos volt a II.r. alperes fellebbezése, hogy ő valóban nem az ítélet jogi indokolásában megnevezett felelős műszaki vezetőként, hanem a felperes által (szóban) megbízott műszaki ellenőrként ellenőrizte a kivitelezésen folyó munkákat. „Az épített környezet alakításáról és védelméről” szóló 1997. évi LXXVIII. törvénynek (a továbbiakban: Étv.) - a kivitelezés idején hatályban volt - 39.§ (1) bekezdése b) pontja szerint ugyanis a felelős műszaki vezetőnek valóban a kivitelezővel kellett volna tagsági, alkalmazotti, vagy megbízotti jogviszonyban állnia, nem pedig az építtető felperessel.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását annyiban pontosította, hogy a II.r. alperesnek a felelőssége azért volt megállapítható, mert a kivitelezés idején hatályban volt „Az építési műszaki ellenőri tevékenységről” szóló 158/1997. (IX.26.) Kormányrendelet 2.§ (1) bekezdése szerint az építtető megbízásából eljárva a 2.§ (3) bekezdésében felsorolt feladatok közül az a) és b) pontokban felsorolt kötelezettségeit megszegte azzal, hogy nem ellenőrizte az építmény kitűzésének helyességét, illetőleg elmulasztotta a hatósági engedélyek megtartásának ellenőrzését.

Az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el aggálytalan szakértői véleményként D.L. igazságügyi szakértő véleményét. A peres felek részéről a bíróság által megadott határidőben megtett észrevételek ugyanis azt nem tették aggályossá.

Azt, hogy a kivitelezés nem a tervnek megfelelően készült el a II.r. alperes - a per állása szerinti gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő határidőben (Pp.141.§ /2/ bekezdés) - nem kifogásolta. A II.r. alperesnek a tárgyalás berekesztése előtt további bizonyítási indítványa nem volt (31. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal harmadik bekezdés). Ezért utóbb arra eredményesen már nem hivatkozhatott a fellebbezésében, hogy a hiba nem is lehetett volna megállapítható a bejárat magasságával összefüggésben (Pp. 235.§ (1) bekezdése). A II.r. alperes ugyanakkor az elsőfokú eljárás során kifejezetten el is ismerte, hogy a hiba fennállt, de azt későn vették észre (6. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 5-6. bekezdés).

A II.r. alperes fellebbezése az összecszerúséggel kapcsolatban csak általánosságban utalt annak eltúlzott voltára. A szakértői vélemény azonban egyértelműen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a **K.F.** egyéni céggel kötött szerződés szerinti bekerülési költség, valamint a ... utca burkolatának süllyesztési munkáira adott kivitelezői költségvetés árai megfeleltek a kivitelezés idején kialakult áraknak. E vállalkozói díjak a szabadáras kategóriába tartoztak és - mivel a felperes a csatolt számlákkal igazolta a költségek felmerülését - konkrét

észrevételek nélkül azok összecszerúsége a fellebbezési eljárásban már nem volt vitássá tehető (Pp.235.§ (1) bekezdése).

Mindezekre tekintettel a II.r. alperes fellebbezését az ítéletábra alaptalannak találta.

A felperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben azonban az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan döntött, amikor a közös károkozás belső jogviszonyában elválaszthatónak találta a kivitelező és a műszaki ellenőr felelősségét.

Az ítélet indokolása azonban annyiban pontosításra szorul, hogy a közös károkozók egymás közötti felelőssége arányának meghatározása a bíróság részéről nem kármegosztás (miként azt az elsőfokú bíróság az ítéletének 11. oldal ötödik bekezdésében meghatározta). A kármegosztás ugyanis a károsult és a károkozó viszonylatában (a Ptk. 340.§-ával összefüggésben) alkalmazott fogalom. A perbeli esetben pedig a közös károkozók főszabály szerinti egyetemleges felelősségének felosztására került sor a felróhatóságuk (közreműködésük) arányában, a Ptk. 344.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a közrehatás arányát is, amely megfelelt a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma 37. sz. állásfoglalásában foglalt szempontoknak. Kellően tükrözte ugyanis, hogy az egyes károkozók magatartása (tevékenysége, mulasztása) milyen mértékben hatott közre a kár bekövetkezésében, milyen szerepük volt a kár előidézésében.

A perbeli adatok mérlegelése alapján helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy az adott esetben fennállt a közös károkozók egyetemlegessége mellőzhetőségének - a helyesen hivatkozott Ptk. 344.§ (3) bekezdésében meghatározott - egyik feltétele. Az ítélet indokolásában csupán annak megállapításával maradt adós az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli esetben a Ptk. 344.§ (3) bekezdésének b) pontjában meghatározott az a feltétel valósult meg, amely szerint a bíróság mellőzhette az egyetemlegesség megállapítását arra tekintettel, hogy a kár bekövetkezésében a károsult maga is közrehatott.

A felperes számára közösen kárt okozó alperesek közül ugyanis a II.r. alperes - túl azon, hogy az I.r. alperessel közös károkozónak minősült - a fent írtak szerint a felperesnek - a terv szerinti kivitelezési munka műszaki ellenőrzését ellátó - megbízottja is volt. Az ő ilyen minőségben elkövetett mulasztását ezért - a Ptk. 340.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint - a károsult felperes terhére (tehát a felperes önhibájaként) kellett értékelni, figyelemmel a Ptk. 350.§ (4) bekezdésének rendelkezésére. Az a körülmény tehát, hogy a felperes (a megbízottja mulasztásának következményeként) az adott esetben maga is közrehatott a kár bekövetkezésében, az adott esetben indokoltá tette a Ptk.344.§ (3) bekezdése b) pontjának alkalmazását, annak ellenére, hogy az alperesek mint közös károkozók a felperes teljes kárának megtérítésére kötelesek.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a fenti indokolásbeli kiegészítéssel és pontosítással a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a másodfokú perkoltségről a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján határozott, a peres felek pervesztességi-pernyertességi arányának megfelelően.

A csatlakozó fellebbezés értékét „Az illetékekről” szóló a 2009. évi L. törvény 72.§ (6) bekezdésének c) pontjával is módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§ (3) bekezdésének c) pontja szerint 600 000 Ft-ban meghatározva a II.r. alperes másodfokú eljárásbeli nagyobb arányú pervesztessége miatt az ítélőtábla őt kötelezte a felperes javára ügyvédi munkadíjból eredő részperkötségének megtérítésére, amelynek összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) (3) és (5) bekezdéseiben, valamint a 4/A.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel határozta meg.

A II.r. alperes a fellebbezésén lerótt illetéket - fellebbezésének alaptalan volta miatt - maga köteles viselni. A felperes pedig köteles megtéríteni az államnak az eredménytelen csatlakozó fellebbezésének az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 39.§ (3) bekezdésének c) pontja és a 46.§ (4) bekezdése alapján megállapított összegű csatlakozó fellebbezési illetéket, az Itv. 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” szóló, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a 15.§ (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2010. szeptember 1.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk.
előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-